

Morje.

Pokoncu skoči ribič mlad,
denar na mizo vrže zlat:
»Kaj vraga? Hej, še vina daj,
krčmar, da bo veselja kaj!
Prišel ti nisem od pogreba,
slaviti ni sedmine treba.
Veselje vas, mornarji, diči,
hej, kvišku, kvišku, morski tiči!
Vse noč na morju danes bil,
sem čoln rib žlahtnih nalovil:
na trgu davi — ha! — vesele
meščanke so denarce štele.
Goslar, zasviraj in zapoj,
da se možem z morja nocoj
veselje in srce zbudi,
po žilah se otaja kri!«

Ne vidi slepec, ali zna,
kaj gre mornarju do srca,
kaj oživi mu kri in žile:
zapoje slavo morske vile,
kako v tihotnem, nočnem časi
zvene ob morju njeni glasi.
In kdor je slišal v slepi zmoti
nje pesem o morja lepoti,
željan miru zaman se trudi
zaspati na domači grudi;
umre srce za zemljo rodno,
za ženo, detece negodno;
oko po morju hrepeneče
na zemlji več ne najde sreče . . .
Mornarjem v lica šine žar,
iz prsi buhne jim vihar:
poljubi, petje, vrisk in smeh,
navdušenost plamti v očeh!
Le ribič miren, tih ostane,
veselje splošno ga ne gane.

Domov se vrne v pozni uri,
odpahne tiho, rahlo duri:
po sobi snu tišina vlada
in dete spi in žena mlada.
Zaman le ribič spanja čaka.
Kako, da se nocoj pretaka
mu v žilah kri tako nemirno,
vse misli vro na morje širno?
In skozi okno ščip posije,
po sobi tiho luč razlije.
Mož stopi k postelji ženice,
poljubi njeno zvesto lice
in sineku obraz cvetoči;
in kakor da za vek se loči,
drhte mu nema solza kane,
obupno vzdihne, venkaj plane.

Morje visoko vale meče,
srce k obrežju njega vleče;
pozabi dom in drage svoje,
ob morju spet mu vila poje.
Zadivljen ribič prisluškuje,
k obali črna barka pluje.

Kazimir pl. Radič.

Za tvojo ljubezen . . .

Za tvojo ljubezen mi je žal,
kot bel golobec je plavala
v snu mojem — in me opajala
kot vonj žametnih rož.

A brezdno med nama zije zdaj . . .
cvetovi rož žametnih so zveneli,
odselil iz mojih sanj se golobec je beli . . .
za tvojo ljubezen mi je žal!

Kristina.

